

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D., a soudců Mgr. Václava Trajera a Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse ve věci

žalobkyně: **TOP – auto – LT, s. r. o.**, IČO: 25008013,
sídlem Mlékojedská 1594/2, 412 01 Litoměřice,
zastoupený JUDr. Ing. Vladimírem Nedvědem, advokátem,
sídlem Kostelní náměstí 233/1, 412 01 Litoměřice,

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**,
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 2. 2015, č. j. 2958/15/5100-41457-711535,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného Odvolacího finančního ředitelství ze dne 2. 2. 2015, č. j. 2958/15/5100-41457-711535, jímž byla zamítnuta její odvolání a potvrzena rozhodnutí Finančního úřadu pro Ústecký kraj (dále jen „správce daně“) ze dne Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

26. 6. 2014, č. j. 1581258/14/2507-24802-507405, č. j. 1585207/14/2507-24802-507405 a č. j. 1585621/14/2507-24802-507405. Těmito rozhodnutími správce daně podle § 157 odst. 7 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění účinném do 31. 12. 2014 (dále jen „daňový řád“), vyslovil, že od předsání úroku za dobu posečkání povoleného rozhodnutími ze dne

20. 12. 2012, č. j. 158947/12/196912507405, ze dne 29. 3. 2012, č. j. 45604/12/196912507405,

a ze dne 8. 8. 2011, č. j. 104458/11/196912507405, nebude upuštěno. Žalobkyně se současně domáhala toho, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit jí náklady soudního řízení.

Žaloba

2. V žalobě žalobkyně nesouhlasila s tvrzením žalovaného, že výrok není gramaticky nesprávný, je jasný, určitý a lze z něj jednoznačně poznat, že správce daně o žádostech rozhodl tak, že jim nevyhověl. Konstatovala, že výrok „od předsání úroků nebude upuštěno“ je neurčitý, neboť o žádosti nelze rozhodovat do budoucna, tedy „nebude upuštěno“. Z takto formulovaného výroku není podle žalobkyně seznatelné, zda správce daně rozhodl s konečnou platností v daném čase. Je z něj seznatelné, že do budoucna nebude od předsání úroků upuštěno. Žalobkyně zdůraznila, že rozhodnutí se vydává v určitém čase a v tomto čase má být zcela jednoznačné, jak je rozhodováno. Dodala, že „nebude upuštěno“ ještě neznamená, že v době rozhodování od nich není upuštěno. Shrula, že rozhodnutí správce daně jsou nezákonná pro neurčitost a nepřezkoumatelnost výroků a žalovaný dospěl k nesprávnému závěru, že tomu tak není.
3. Tvrzení žalovaného, že žalobkyně má dostatek finančních prostředků, nemá podle ní oporu ve skutkovém zjištění. V daňovém přiznání se neuvádí údaj o finančních prostředcích, a proto žalobkyně označila tvrzení žalovaného, že se jedná o údaje z daňových přiznání, za nesprávné, neprokázané a skutkově nezjištěné. Napadené rozhodnutí je tudíž v rozporu s § 114 odst. 2 daňového řádu, neboť odvolání nemohlo být z těchto důvodů a v této části přezkoumáno. Uvedené skutečnosti podle žalobkyně svědčí v její prospěch a nebylo k nim přihlédnuto, tudíž žalovaný postupoval v rozporu s § 8 odst. 1 daňového řádu. Žalobkyně tak byla zkrácena na svých právech.

Vyjádření žalovaného k žalobě

4. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Popsal průběh řízení a odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Argumentaci žalobkyně ohledně gramatického vyjádření výroků rozhodnutí správce daně označil žalovaný za účelovou. Podle něj není pravdou, že z výroku není seznatelné, jak správce daně rozhodl. Uvedl, že požadavky § 102 odst. 1 písm. d) daňového řádu byly splněny. Dodal, že výrok nemusí být z gramatického hlediska v přítomném čase a má logickou oporu v odůvodnění rozhodnutí, kde je zřetelně popsána úvaha, na jejímž základě správce daně rozhodoval. Výrok je podle žalovaného jasný, určitý a z rozhodnutí lze jednoznačně poznat, že žádostem nebylo vyhověno.
5. K námitce nedostatečných skutkových zjištění žalovaný podotkl, že součástí spisového materiálu je daňové přiznání žalobkyně k dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2013, ze kterého daňové orgány vycházely a z něhož vyplývá, že žalobkyně Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

vykázala výsledek hospodaření 365 752 Kč, základ daně 118 000 Kč a daňovou povinnost 22 420 Kč. Žalovaný dále vzal v úvahu informace z přehledu údajů z daňových přiznání k dani z přidané hodnoty. Shrnul, že žalobkyně v roce 2013 vykázala pozitivní hospodářský výsledek a z daňových přiznání k dani z přidané hodnoty je patrné, že uskutečněná zdanitelná plnění převyšují plnění přijatá. Jelikož šlo o údaje uvedené žalobkyní v daňových přiznáních, na jejichž základě správce daně vyměřil daň v tvrzené výši, lze podle žalovaného předpokládat jejich správnost a objektivnost. Žalovaný proto dospěl k závěru, že žalobkyně disponuje dostatečným množstvím finančních prostředků. K namítané nepřezkoumatelnosti této části odůvodnění žalovaný poznamenal, že napadené rozhodnutí nesplňuje žádnou z podmínek nepřezkoumatelnosti uvedených v rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 A 5/2002, když výrok je určitý a jednoznačný, tudíž rozhodnutí není nesrozumitelné, a odůvodnění není v rozporu s výrokem a obsahuje hodnocení důkazních prostředků i závěr z nich učiněný, tudíž netrpí nedostatkem důvodů.

Posouzení věci soudem

6. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalovaný s tím výslovně souhlasil a žalobkyně nesdělila soudu do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byla ve výzvě výslovně poučena, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
7. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, včetně prekluze daňové povinnosti, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
8. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
9. Nejprve se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, kterou žalobkyně spatřovala v neurčitosti výroků rozhodnutí správce daně. Této námitce soud nepřisvědčil. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že všechna tři rozhodnutí správce daně obsahují shodný výrok, v němž správce daně uvedl, že posoudil žádost žalobkyně o upuštění od úroku z posečkání a rozhodl, že od předepsání úroku za dobu posečkání povoleného konkrétně označeným rozhodnutím správce daně „*nebude upuštěno*“. Tuto formulaci, resp. užití budoucího času, žalobkyně považovala za vadnou. Soud k tomu uvádí, že výrok rozhodnutí představuje jeho základní náležitost, neboť právě výrokem se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují práva nebo povinnosti účastníků řízení. Kromě uvedení zákonem stanovených náležitostí proto musí být každý výrok rozhodnutí formulován tak, aby z něj bylo patrné, jak správní orgán (zde správce daně) rozhodl a aby rozhodnutí případně mohlo být též vykonáno.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

10. V projednávané věci rozhodoval správce daně o žádostech žalobkyně o upuštění od předepsání úroků z posečkání, a to podle § 157 odst. 7 daňového řádu, který stanoví, že „[s]právce daně může upustit od předepsání úroku z posečkání, pokud by ekonomické nebo sociální poměry daňového subjektu zakládaly tvrdost uplatněného úroku.“ Citované ustanovení logicky připouští pouze dvě základní možnosti rozhodnutí správce daně, tj. buď žádosti vyhoví a od předepsání úroku z posečkání upustí, nebo žádosti nevyhoví a od předepsání úroku z posečkání neupustí. Nahlíženo touto optikou je podle názoru soudu zcela zjevné, že správce daně svými rozhodnutími žádostem žalobkyně nevyhověl, neboť vyslovil, že od předepsání úroku z posečkání nebude upuštěno. Správce daně sice mohl výroky svých rozhodnutí formulovat jinak (např. „od předepsání úroku se neupouští“ nebo „žádost o upuštění od předepsání úroku z posečkání se zamítá“) nebo mohl do výroku zahrnout i informaci o tom, že žádosti nevyhověl, nicméně ani použitá formulace „*nebude upuštěno*“ nevzbuzuje podle názoru soudu žádné pochybnosti o tom, jak správce daně rozhodl.
11. Soud nesdílí názor žalobkyně, že z výroků rozhodnutí správce daně není seznatelné, zda správce daně rozhodl s konečnou platností v daném čase. Žalobkyně by si měla uvědomit, že předmětná daňová řízení byla zahájena na základě jejích žádostí, jimiž byl též jasně vymezen předmět řízení, tj. upuštění od předepsání úroků z posečkání, přičemž správce daně rozhodoval na základě skutečností tvrzených v jednotlivých žádostech a svých aktuálních skutkových zjištěních. Z výrokové části všech rozhodnutí správce daně je přitom naprosto zřetelné, že bylo rozhodováno o žádostech žalobkyně, a negativní formulace výroku jasně ukazuje, že jim správce daně nevyhověl. Nejedná se tedy o neurčitý výrok, jak tvrdila žalobkyně.
12. Argumentaci žalobkyně, že formulace od předepsání úroků „*nebude upuštěno*“ ještě neznamená, že v době rozhodování od nich není upuštěno, vyhodnotil soud ve shodě se žalovaným jako účelovou, vedenou snahou zpochybnit rozhodnutí, která i sama žalobkyně vyhodnotila tak, že jsou pro ni nepříznivá. Soud dodává, že slova „*nebude upuštěno*“ nelze vytrhávat z celkového kontextu daného zbývajících částí výroku („*správce daně ... posoudil žádost*“) a že je třeba přihlížet i k tomu, že výroky jednotlivých rozhodnutí správce daně jsou plně v souladu s jejich odůvodněními, což ostatně potvrdil také žalovaný v napadeném rozhodnutí. Soud proto uzavírá, že nezjistil namítanou nesrozumitelnost rozhodnutí správce daně, z nichž jednoznačně vyplývá, že žádostem žalobkyně nebylo vyhověno, a proto tato rozhodnutí, ani na ně navazující žalobou napadené rozhodnutí nelze v tomto ohledu považovat za nepřezkoumatelná ani nezákonná. Formulací výroků rozhodnutí správce daně tak ani nebylo dotčeno žádné právo žalobkyně.
13. Žalobkyně dále namítala, že tvrzení žalovaného, že žalobkyně má dostatek finančních prostředků, nemá oporu ve skutkovém zjištění. Ani této námitce soud nepřisvědčil. Z obsahu správního spisu k tomu soud zjistil, že kromě přiznání žalobkyně k dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2013 (základ daně 118 000 Kč, daňová povinnost 22 420 Kč) zahrnuje také žalobkyní předloženou účetní závěrku včetně výkazu zisku a ztráty ke dni 31. 12. 2013 (výsledek hospodaření před zdaněním 365 tisíc Kč). Právě z těchto podkladů, které žalobkyně správci daně předložila, daňové orgány při svém rozhodování vycházely. Soud proto dospěl k jednoznačnému závěru, že správní spis obsahuje dostatek podkladů pro skutkové závěry uvedené v rozhodnutích správce daně a žalovaného.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

14. Se žalobkyní lze souhlasit potud, že žalovaný v napadeném rozhodnutí poněkud nepřesně uvedl, že se jedná o údaje z daňových přiznání, byť některé z těchto údajů pocházejí z výkazu zisku a ztráty, který byl jako součást účetní závěrky přílohou přiznání k dani z příjmů právnických osob. Toto zjištění však podle názoru soudu nemá žádný vliv na výše uvedený závěr, že skutková zjištění daňových orgánů mají oporu ve správním spisu a že předmětná námitka není důvodná. Žalobkyně by měla vzít v potaz skutečnost, že ona sama ve svých žádostech o upuštění od předepsání úroku z posečkání uvedla, že správce daně má v daňovém spisu jako důkaz všechny skutečnosti, které prokazují oprávněnost žádosti, tj. její hospodářské výsledky a úhrady splátek. Správce daně proto plně v souladu s tímto požadavkem žalobkyně vycházel z jejích hospodářských výsledků, které zjistil z dokumentů, jež mu předložila sama žalobkyně. Správce daně navíc ve svých rozhodnutích správně identifikoval zdroje jednotlivých údajů, tudíž zmíněnou dílčí nepřesnost v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí lze snadno překlenout nahlédnutím do rozhodnutí správce daně.
15. Soud proto neshledal ani žalobkyní tvrzený rozpor napadeného rozhodnutí s § 114 odst. 2 daňového řádu a nesouhlasí ani s názorem žalobkyně, že odvolání nemohlo být z těchto důvodů a v této části přezkoumáno a že v rozporu s § 8 odst. 1 daňového řádu nebylo přihlédnuto k uvedeným skutečnostem, jež podle žalobkyně svědčí v její prospěch. Správce daně ve svých rozhodnutích jasně popsal svá skutková zjištění a uvedl, z jakých důkazních prostředků je zjistil, tudíž žalovanému nic nebránilo v tom, aby tyto skutečnosti řádně přezkoumal, což také učinil. Postupem správce daně ani žalovaného tak žalobkyně nebyla zkrácena na svých právech, byť je subjektivně přesvědčena o opaku.
16. Nad rámec potřebného odůvodnění soud doplňuje, že rozhodování o žádostech o upuštění od předepsání úroku z posečkání podle § 157 odst. 7 daňového řádu se odehrává v režimu správního uvážení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 1. 2015, č. j. 6 Afs 101/2014-36, publ. pod č. 3201/2015 Sb. NSS, dostupný na www.nssoud.cz). Soudní přezkum zákonnosti takového rozhodnutí se proto omezuje na to, zda správní (daňový) orgán nepřekročil meze správního uvážení, případně toto uvážení nezneužil (srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002-42, publ. pod č. 906/2006 Sb. NSS, dostupné na www.nssoud.cz). V tomto směru však žalobkyně žádné námitky neuplatnila.
17. S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že žalobu v mezích uplatněných žalobních bodů vyhodnotil jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
18. Soud neprovedl žalobkyní navrhované dokazování listinami označenými v žalobě, neboť se jedná o dokumenty, které tvoří součást správního spisu, jímž se v soudním řízení ve správním soudnictví dokazování neprovádí.
19. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 31. července 2018

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.